

I CONCURS DE MICRORELATS (Edició virtual). Octubre 2020

Organitza la Xarxa Municipal de Biblioteques de la Vall d'Uixó. Regidoria de Cultura.

Ajuntament de
la Vall d'Uixó

RELATS PRESENTATS MODALITAT EN VALENCIÀ

1) *Paper*

He de donar-me pressa! Prenc el cafè, malgrat estar cremant. Darrere dels vidres de la finestra veig a la gent córrer embogida carregats de piles de paper higiènic.

Paper! Paper! Els articles de primera necessitat s' estàn esgotant. Necessite paper! Que farè sense ell quan estiga confinat a casa? Una suor freda recorre la meua esquena.

Creue els passadissos de la biblioteca i apile els llibres sobre els meus braços: novel·la, poesia, assaig ... Sóc a temps! Els meus dits tremolen al tacte del paper. Estic salvat! Respire alleujat al eixir de la biblioteca.

Mª José Segarra Gavarri

2) *Estiu a l'espigó*

Creia que açò de la pesca era d'allò més avorrit, però m'equivocava.

Allí anava jo canya en mà amb Josep (el meu xicon) per les roques de l'espigó maleït. Dic maleït perquè tot aquest calorós mes d'agost no hem tret peix ni per fer-nos una tapeta.

Així i tot m'ha sorprés aquest món de seure's unes quantes hores pipes en mà i un llibre de la biblioteca llançant al mar més peix del que tréiem.

He de confessar que l'únic que hem atrapat en tot l'estiu ha sigut un moreno de pell prou il·lustrós.

Gloria Arambul

3) *Calfred*

Va entrar sense pensar-s'ho. Ningú es fixaria en ella. Un dia qualsevol; una persona com una altra.

Un nus li ofegava un crit a la gola. El seu cos volia escapar, però no podia.

Va intentar semblar tranquil·la i el va agafar fermament mentre el món continuava, alegre, girant. Ho sabia; no era la primera volta. Res seria igual després.

El seu tacte li va eriçar la pell. El va apretar més fort. No el deixaria marxar.

Allí estava ella, plantada, amb ell de la mà. Què podia passar?

Només era un llibre que esperava a la biblioteca.

Carmen Darós Pallarés

4) *Perquè també a mi m'ho contaren...*

Era el seu primer dia en una biblioteca. Eixa vesprada quedà fixada a la seua memòria. Recorda que un contacontes obria les pàgines d'un llibre ple de dibuixos i que, escoltant les històries màgiques, a la seua imaginació brollaven fantasies. Aprengué a llegir, a contar-se les màgiques paraules, a indagar entre laberints de llibres i a sentir-los bategar el cor.

Ara, a la sala infantil de la biblioteca, mira els ulls tendres i les caretes curioses dels xiquets i xiquetes asseguts davant d'ella. ELLA és la contacontes i...la història va començar.

Jesús J. Enrique González

5) *Abraçada*

D'ençà que els meus ulls et trobaren, nadant impúdica entre l'onatge d'una mar embravida, et vaig desitjar entre els meus braços. Tu, capritx del destí, no parares esment a la meua presència cobejant.

Fins que hui, en la solitud d'aquesta biblioteca atrotinada, mentre passaves el dit per volums polsegosos, m'has vist i el cor t'ha fet un bot. M'has reconegut pel meu rostre pàl·lid, la túnica negra i aquesta dalla icònica que arrossega per segles. Has entés que era de justícia (poètica, en diuen) que fora allà, entre les pàgines que tant estimaves, que

per fi et poguera abraçar.

Joaquim Beltran

6) *Deliri que complau*

Sospirs de pols, passat daurat, la nit t'atrapa en la seua tremolosa obscuritat.

Intensa alegria i felicitat d'un passeig matiner a la jungla de paper.

Vents refrescants de creativitat, mons enterrats dins la seua eternitat. Descobriment inacabable, que fa gaudir.

S'esgota paulatinament, amb la seua inexorable lentitud. Ventalls tormentosos alternant amb sentiments de quietud.

De sobte, un huracà, vent d'una gran violència et sacsa i no et deixa dormir. A la llum de la vela s'intueix la llum del matí. Biblioteca, gràcies per aquest magnífic deliri.

Jota Bé

7) *El xiquet que faltava*

Dilluns. El N-0513 havia desaparegut de la prestatgeria de les novel·les de la Planta Infantil de la Biblioteca. La netejadora ho havia advertit al passar el drap per netejar la pols, com cada matí. Damunt de les taules no hi havia res. Cap rastre.

La ràdio deia que un xiquet de deu anys, Manel, havia desaparegut de casa eixe cap de setmana. Ningú sabia res.

- I aquestes sabates...?, - va dir la netejadora, passant la mopa pel corredor. Manel, el xiquet desaparegut, dormia com un tronc, amb el cap reposant sobre el llibre que faltava.

Javi Segarra.

8) *Fantasia*

Sospira. Medita si acaronar-li el llom una última vegada. No pot. Corre.

Esquiva el fem, els vidres, les engrunes, els filferros i les ombres amb què es creua. A dins seu aquelles paraules ressonen una i altra vegada:

"Eixa és una altra història que serà contada en una altra ocasió".

A casa, no troba ningú, com sempre. Sopa el poc que troba i es gita. En el llit, encara sorpresa, tampoc aconseguix emmudir aquella veu i sent la temptació de plorar.

Però no ho fa.

Reflexiona.

I finalment,

somriu.

Demà tornaré a la biblioteca.

S'adorm i somia.

Vicent M. Garcés

9) *La biblioteca, alberg de tota il·lusió*

Lluís asseia inquiet; no es concentrava. La inusual presència de Jordi a la biblioteca l'intimidava. S'entrecreuaven a diari a l'institut però mai havien intercanviat paraula. Arrossegaven un patent interès mutu, però l'ego els impedia el primer pas... Aquella vesprada, Lluís estudiava per a una prova d'anglès. Li va sorgir un dubte però el vocabulari no estava al prestatge. Segué de nou. Algú s'aproximà sigil·lós per la seua esquerra: “¿El necessites?, te'l deixo”. Lluís, tremolós, intentà resoldre el seu dubte. En la primera pàgina, amb llapis, el telèfon de Jordi. La història s'havia fet realitat.

Joan Sánchez-Pascuala Callau.

10) *Fer poble*

Compartir vivències, en veu baixa, en un tres i no res.

Fer bones miques amb algú que entén la teua preocupació per eixe examen.

Tornar aquell llibre amb el qual vas descobrir un nou i desitjós món.

Acudir a xarrades que proclamen els drets de tots i cadascú dels nostres ciutadans: dones, hòmens, xiquetes, xiquets, iaies i iaïos.

Eixir a berenar amb companyia per tal de poder seguir estudiant.

Acompanyar a la iaia a fer-se el carnet d'identitat per tal de que no es desplace fora del poble.

Accions senzilles però sense la biblioteca mai podrien ser viscudes.

Lydia Serrano Hernández

11) *Mare Nostrum*

A l'altra banda, la llum era colpidora. Com un imant de potència infinita, l'atreia. Feia hores que intentava amb totes les seues forces travessar aquell mur líquid. Ho havia intentat primer, animant la resta de companys, però la vida allà era hipnòtica. Ànimes de consum farcides, pensà. Després ho intentà amb el mobiliari urbà, però tot era plàstic feble i florit. Així que desesperat va jugar la darrera carta. La força bruta. El colp va ser sec i brutal. Cristall i aigua escampats per tota la sala, i Nemo estés pel terra de la Biblioteca.

Tica Cuesta

12) *Punt i final*

Aquesta vegada no tancava un capítol per començar-ne un altre. En esta ocasió, perduda entre la saviesa dels seus ulls, aquells que li recordaven a una biblioteca plena de llibres amb mil històries viscudes, escrivia amb tinta roja les últimes paraules en la llengua que encara els enllaçava com a éssers estimats. Sent hora de passar pàgina, aquell groguenc paper semblava tenir la intenció de tallar-li les puntes dels dits si intentava fer-ho. Tant de bo haver pogut seguir escrivint... ara deixaria la seua història sota el prestatge més elevat. Haurien de trobar-la per reviure-la.

Mariola García Salvador

13) *GENEROSITAT*

Eren amics. Eren molt amics. Eren grans. Cada dia caminaven. Muntanya amunt. Muntanya avall. No parlaven. No calia. Se coneixien bé. L'amo llegia. Llegia molt. La biblioteca era el seu lloc preferit. O la muntanya. No ho sabia. Una matinada, l'ambulància. L'hospital. La morgue. Els papers. A la porta de l'hospital, Clint. Un dia, dos, tres, cinc... Va eixir en cadira de rodes. Un xic jove, adolescent.

I Clint el va olorar, el va llepar, el va reconèixer...era el cor del seu amo.

El jove havia recuperat la vida i a més , un nou i vell amic.

Marisol Murria Molina

14) *Ser infermera en primavera*

No hi ha protecció adequada, però dins d'aquestes quatre parets la vida s'esgota.

El cor bateja de pressa, tinc por, plorea.

Maleïda malaltia!

Hores interminables d'estudi en una biblioteca per a poder cuidar,

per a poder escoltar, per a poder acompanyar i ara vens TU,

de sobte, sense avisar, per a demostrar que tot és res i que res és tot.

Maria Jesus Gregori Roig

15) *Amal*

L'Amal, encuriósida pel comentari què li va fer el seu professor de filosofia, va marxar de classe decidida a trobar la seua resposta. "Com és possible que no ho sapiguera?" es preguntava en certa manera ofesa, dolguda pel seu desconeixement. "Com és que no m'havien dit res mai els pares?", i allò que més li feria l'autoestima i l'avergonyia, "com és que no havia sentit mai curiositat per saber-ho?" Va enfilar-se direcció a la biblioteca, lloc on els llibres habiten i cobren vida, i allà l'Amal va descobrir què el seu nom volia dir... esperança.

accioflexio

16) *La Vall d'Uixó, any 1989*

Alícia, una nena de 9 anys passeja pel poble amb el seu iaio, el iaio li va contant la història de la font de la Mercè, de l'església de l'Àngel, de l'Ajuntament, de les aus que veuen volant pel cel, dels arbres, de tantes coses!!!

La neta sorpresa li pregunta perquè sap tant, el iaio la mira i riu i li diu que van a un

lloc on ella també podrà saber de moltes coses.

Es paren davant un edifici, ja han arribat, Alícia mira cap amunt i llig BIBLIOTECA

Rafael Baldayo Aragó

17) *No hi havia plaer darrere d'aquelles muralles*

Set del matí sonava el despertador. Com cada dia, feia estremir el meu interior. Una jornada més i una menys per acabar amb aquell desori emocional.

A les vuit, puntual, ja hi era enfront d'aquell edifici majestuós, de color marmolat i grans portes. A dins, tothom hi lliurava grans batalles, conquestes personals poc recomanables per al públic en general. Allí, es vivien històries de tot tipus, menjàvem tapers, però sobretot, lluitàvem per un objectiu que cadascú coneixia, defensava i batallava.

A aquella biblioteca, em vaig proclamar vencedora de la meva cursa.

Bel Sánchez

18) *Paraules a deshora*

Ta mare una bruixa. A falta de granera, vomitava tòtils. Com ella, tu encisaves escurçons. Jo feia clàssiques, i entre Ciceró i Marc Aureli, no va haver més Deu que Tu. La biblioteca, un temple de llençols en blanc per desfullar-me a llepades. Ton pare un sant, però imagina't quin disgust...

La història no es repeteix, però rima, i jo porte una vida versant en dissonant: vint anys de selecció sexual per saber-te un incunable. I a la fi, vas i et cases amb una dona.

Si ho arribe a saber abans, amb una *llibrà* et mate.

Fosco Lebrei

19) *“Quan els animals parlaven...”*

“Retiren lloros del zoo perquè insultaven els visitants”. La notícia d'un periòdic, a la Biblioteca, m'esgarrifí. La vaig relacionar aquella “vaga”, fa uns anys, d'uns dofins a un aquari escandinau. Feia temps explicava que la meua futura novel·la començaria així. “Revolta d'animals”. Però açò era la realitat!

Demà a mitjanit començarà el segon confinament general per la pandèmia. Quan de temps tardarem en arribar a la imatge de la Llibertat ensorrada en una platja?

Des dels balcons vam veure sorpresos que papallones i pixavins omplien de colors els cels de les ciutats.

Daniel Molina Salafranca